

USTVARJALNI MODRIJANČKI

Junij 2018

Pred vami je časopis, v katerem so zbrani različni prispevki (pesmi, ilustracije, misli, raziskovanja ...) učenk in učencev OŠ Janka Modra, Dol pri Ljubljani.

Avtor naslovne ilustracije je Luka Ovník, 6. a, avtor zadnje strani pa Filip Savić, 6. a.

NAŠA ŠOLA

Kje stoji ta šola?
Ta šola stoji na koncu Dola.
To je naša šola.

V njej nihče ne spi,
vsak učenec se uči,
da pametni bi bili vsi.

Kaj pa tisto kar pred šolo stoji?
Ali je to vaše dvorišče?
To je bolj igrišče.

Kako se imenuje vaša šola?
To je Janka Modra šola,
ki stoji na koncu Dola.

Izak Rabič, 5.b

V naši šoli vsak veliko se nauči,
saj je vsak učitelj prijazen
in se veliko smeji.

Imamo lepo dvorišče,
ki vsebuje igrišče,
tam se igramo in klepetamo.

V naši šoli
vse je urejeno,
saj nikomur zanj ni vseeno.

Marko Vidič, 5. b

POGOVARJALI SMO SE ...

Učenci OŠ Janka modra, Dol pri Ljubljani že več let uspešno sodelujejo pri projektu Vodni detektiv. Ena od mentoric je tudi gospa Tatjana Tomašič. Z njo sta se pogovarjali Lana Kuhar in Klara Klopčič, 6. b.

1. Koliko časa učite na naši šoli?

Na šoli učim že od leta 1980. Po zaključku študija biologije sem se zaposlila na tej šoli, ki se je takrat imenovala OŠ Franca Ravbarja, Dol pri Ljubljani.

2. Ali imate radi vaše delo? Zakaj?

Da, še vedno rada delam z učenci. Poučevanje je dinamično, vedno se srečujem z novimi situacijami in izzivi.

Svoje delo opravljam z veseljem tudi zaradi mnogih uspehov, ki jih dosegajo »moji« učenci. Veliko učencev pri Naravoslovju in Biologiji dosega odličen uspeh.

Mnogi učenci tekmujejo iz znanja iz biologije za Proteusovo priznanje. Na šolskem tekmovanju običajno 40 % učencev osvoji bronasto Proteusovo priznanje. Več učencev se udeleži še državnega tekmovanja iz biologije, kjer večinoma vsi udeleženci redno osvojijo srebrno in tudi zlato Proteusovo priznanje.

Vsako leto, že 18 let, sodelujemo na državnem raziskovalnem projektu Vodni detektiv, ki ga razpisuje ICRO Domžale v sodelovanju z Ministrstvom za okolje in prostor. Nagrado (velikokrat 1. mesto v državi) ali pohvalo smo dobili 12 krat (to je največ pohval in nagrad med vsemi šolami v Sloveniji). Za uspešno sodelovanje smo na 2. slovenskem kongresu o vodah dobili posebno priznanje, kot mentorica »vodnih detektivov OŠ Janka Modra« pa sem predstavila naš prispevek k spoznavanju in varovanju voda.

Veliko učencev osvaja tudi Ekološko bralno značko.

Sodelujemo v »šolski shemi« Evropske unije, kjer učenci spoznavajo različno sadje in zelenjavo, rastlinske plodove in njihov pomen za človeka.

Veliko pa mi pomenijo tudi obiski bivših učencev, danes srednješolcev ali

visokošolcev, ki povedo, da pri nadaljnjem šolanju niso imeli težav pri biologiji.

To je le nekaj utrinkov, ki kažejo na raznolikost in dinamičnost dela ter uspehe »mojih« učencev.

Ravno zaradi takšnih učencev in njihovih uspehov, mi je poučevanje še vedno v veselje.

3. Kaj ste hoteli postati po poklicu kot otrok? Zakaj?

O svojem poklicu sem začela resneje premišljevati v višjih razredih osnovne šole, ko sem se morala tudi odločiti o nadaljevanju šolanja. Vedno so me zanimali dinamični, ustvarjalni poklici, kjer se srečuješ z ljudmi. Za poklic učiteljice sem se dokončno odločila po končani gimnaziji.

4. kateri razred vas je do zdaj najbolj navdušil? Zakaj?

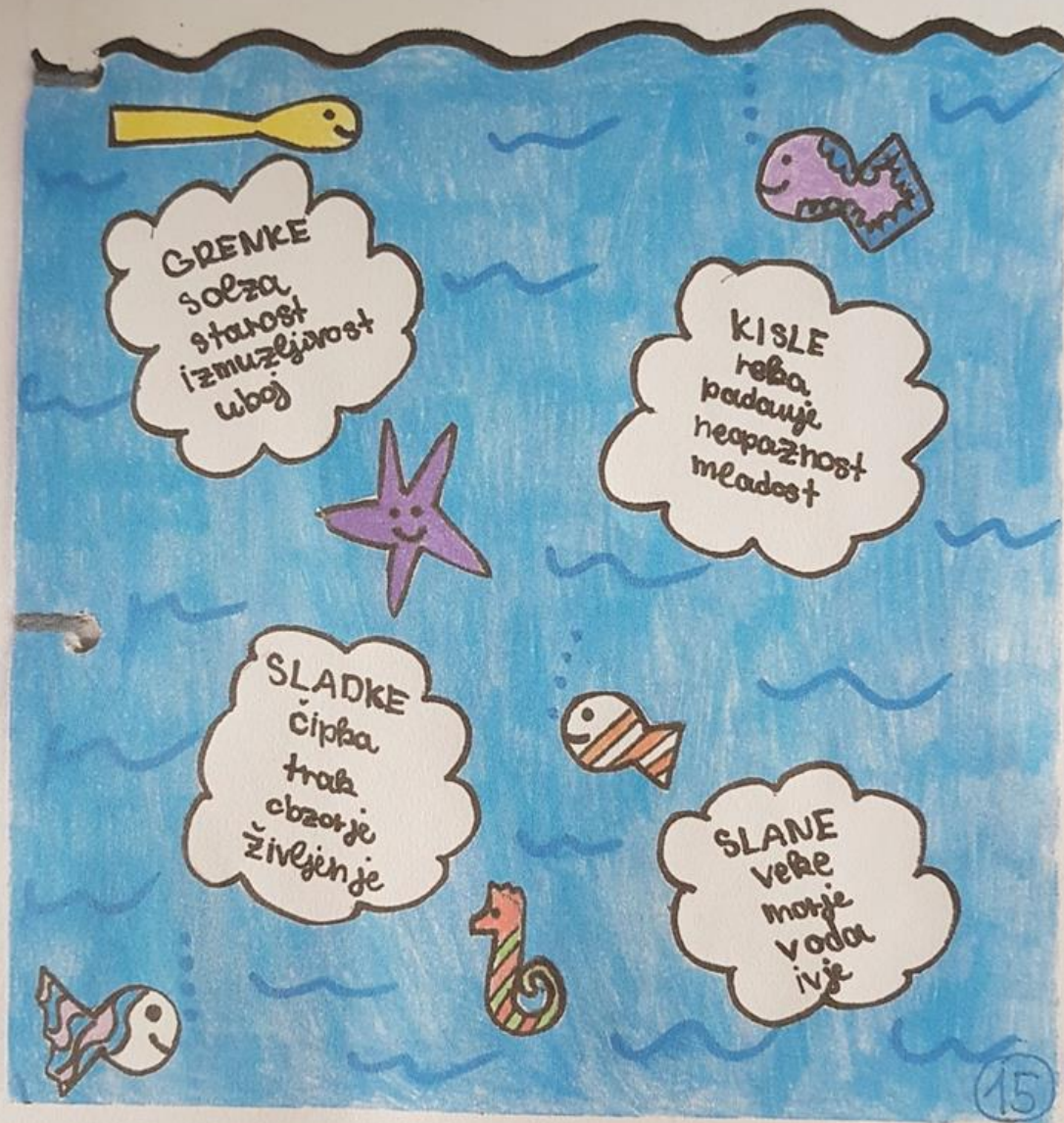
Ne morem se odločiti za določen razred, bolj so mi ostali v spominu določeni učenci.

Vsaka generacija je prinesla nekaj novega, mnogi dogodki so bili prijetni, nekateri pa tudi ne. Učenci se iz generacije v generacijo spreminjajo, dinamika dela je danes drugačna kot včasih.

Včasih je večina učencev bolj vestno reševala naloge in opravljala dolžnosti bolj odgovorno. Danes je preveč nezainteresiranosti za delo, znanje mnogim ni več vrednota za katero bi se trudili. Učenci se pogosto učijo za ocene, ne za znanje.

Na srečo pa je še vedno veliko učencev, ki želijo spoznati nova področja, poglobiti svoje znanje in v to vložijo veliko časa in truda.

Voda

STRICI SO MI POVEDALI

Predstavljamo vam letos maja nagrajen spis na državnem natečaju ob 110-letnici rojstva našega pisatelja Miška Kranjca, ki je svoja zadnja leta preživel v Senožetih. Naslov natečaja je bil Strici so mi povedali ... po enem najbolj znanih njegovih romanov.

Megi Jerina iz 9. a je za svoj spis prejela drugo nagrado.

PRIPOVED BABI

Poletne počitnice so se že bližale koncu, Miha, Eva in Luka pa so se še zadnjič dobili v parku. Miha se je pripeljal s kolesom, Eva je pripešala in medtem po telefonu klepetala s prijateljico, Luka pa je pridrvel z novo rolko. Dobili so se pri igralih sredi parka in tiho strmeli predse. Čez nekaj časa je Miha zavzdihnil in lenobno rekel: »Pa ne spet ta šola! Vsako leto je isto. Vsak dan je treba zgodaj vstati, nositi težko torbo, napolnjeno z ogromno zvezki in drugimi pripomočki, ter se kar naprej učiti.« Eva se je nasmehnila in odvrnila: »Sploh ne vem, zakaj se pritožuješ! Kot prvo, vedno zamujaš. Kot drugo, nikoli nimaš zvezkov, kaj šele naloge. In kot tretje, nikoli se ne učiš!« »Pa še ... vedno ugovarjaš učiteljem!« je dodal Luka. Miha ju je grdo pogledal in se usedel na gugalnico. Zopet so nekaj časa sedeli v tišini in opazovali mimoidoče. Videli so, kako vsak od njih drugače preživlja zadnji dan počitnic. Nekateri so se sprehajali po parku, drugi so se po telefonu pogovarjali s sodelavci, tretji so sedeli v senci, lizali sladoled in gledali v prenosni računalnik. Miha je zopet zavzdihnil in rekel: »Gotovo je bilo včasih lepše. Otroci so v šolo nosili malo potrebščin, niso imeli toliko nalog in ni se jim bilo treba toliko učiti.« Eva in Luka sta se začudeno spogledala, Miha pa je nadaljeval: »Zagotovo so se bolj zabavali! Kaj pa vidva mislita?« Eva in Luka nista vedela kaj odgovoriti, zato pa je vedel nekdo drug. »To pa sploh ni res!« je rekel znan glas za njimi.

Obrnili so se in videli Evino babico, ki se je odločila, da bo šla na sprehod po parku. Takoj ko jih je zagledala, jih je prišla pozdravit in je slišala del pogovora. Vsi so od začudenja strmeli vanjo, Miha pa je z zanimanjem vprašal: »Zakaj pa ne?« Babica se je usedla na bližnjo klopi in jih poklicala k sebi. Brez besed so sedli k njej, saj so vedeli, da jim bo povedala nekaj zanimivega. Ko so bili majhni, jim je brala zgodbe in pela pesmice, ki so jih radi poslušali. Začela je: »Ko sem bila majhna, so bile v šolah stvari drugačne, kot so danes. V tistih časih je vladala popolna disciplina. Učenci med poukom nismo smeli pisniti, spregovorili pa smo lahko le, ko smo bili vprašani.« »Kako pa to?« se je čudila Eva. Babica je nadaljevala: »Učitelji so bili takrat bolj strogi, prav tako pa so imeli več 'pravic', s katerimi so naredili red v razredu. Telesno kaznovanje bi danes najbrž pomenilo izgubo službe za učitelja, včasih pa temu ni bilo tako. Otroci smo zato dvakrat premislili, če bomo kaj ušpičili in s tem tvegali takšno ali drugačno obliko kaznovanja. Učitelji so nas tudi poniževali in se nam posmehovali.« Gledali so jo z odprtimi usti in niso mogli verjeti svojim ušesom. Babica jih je pogledala in hitro nadaljevala: »Pouk je potekal drugače, saj smo bila dekleta od fantov ločena. Navadno je potekal v eni sami učilnici, ki v tistem času ni bila tako opremljena, kot so učilnice danes. Bil je enoličen in dolgočasen, a nam je vseeno dal potrebno znanje. Tudi učni pripomočki se zelo razlikujejo.« »Ooo, to pa vem! Takrat so bila obvezna oprema samo tablica, pero in črnilo!« je vzkliknil Miha. »Tako je,« je potrdila babica. »Če nisi imel pripomočkov, si jih takoj dobil po prstih. In tudi, če si zamujal ali nisi znal odgovoriti na učiteljevo vprašanje, si jih dobil s palico.« »Kje pa je učitelj dobil palico?« je zanimalo Evo. »Šmrkljavci, kot so otrokom rekli takrat, smo jih morali sami narezati, prinesiti v šolo in položiti na mizo. In če smo bili kaznovani v šoli, so nas doma kaznovali še starši. Zato nihče ni ravno rad hodil v šolo. No ... tudi jaz ne prav preveč. Bilo pa je tudi nekaj zabavnih trenutkov. Naša šola je bila vaška in stara, zgodaj jeseni smo imeli odprta vrata in okna, zato se je lahko s polja neopazno priplazila majhna poljska miška. Čisto tiho se je približevala

katedru, kakor smo takrat rekli učiteljskim mizam. Predvsem deklice pa tudi učiteljica so se prestrašili. Smeha je bilo veliko in fantje so miško komaj spravili iz učilnice.«

Začelo se je večeriti in Evina babica se je poslovila: »Se vidimo! Pa ne bodite predolgo zunaj! Obljubim, da vam naslednjič povem še kaj.« Miha, Eva in Luka so ji pomahali in nadaljevali pogovor. »Priznam. Danes je res veliko bolje, kot je bilo včasih,« je priznal Miha. »Učiteljica vedno prisluhne našim težavam,« je dodala Eva. »In starši nam vedno stojijo ob strani,« se je strinjal Luka. Zasmejali so se in se poslovili. »Še vedno ne maram šole, ampak komaj čakam, da vidim svoje sošolce. Se vidimo jutri!« je dejal Miha. »Adijo!« sta mu odvrnila Eva in Luka. In tako se je iztekel zadnji dan počitnic.

Nihče ne ve, kaj se bo zgodilo, vsi vedo, kaj se je že zgodilo, a le malo ljudi ve, kaj se dogaja.

Pripovedi svojih dedkov in babic pa so zapisali tudi drugi učenci ...

Dedek in babica sta mi pripovedovala o svojih otroških letih in preživljanju prostega časa. Pozimi so se kepali, izdelovali snežake, smučali in sankali pa so se doma na bregu. Če so se hoteli igrati, so si igrače morali narediti sami, kot so punčke iz cunj, leseni loki, namesto žoge, ki je bila v tistem času zanje predraga, pa so uporabljali konzervo. Ker niso imeli telefonov, so zato več časa preživeli zunaj in pomagali staršem pri delu na njivi in pri sekanju ter zlaganju drv. Ker niso imeli avtomobila, so se vozili s kolesi, konji ali pa so šli peš. Dedek mi je povedal, da ga je nekoč pičila kača in ga je oče na kolesu odpeljal v Ljubljano, kjer so mu pomagali.

Tim Bokal, 7. b

Ko je moja babica hodila v osnovno šolo, se je njeni učiteljici pripetil dogodek, ki jo je zelo prestrašil. Takrat okna in vrata niso bila tako natančno izdelana, tako da je mimogrede kakšna manjša žival smuknila v razred. Tako se je tudi zgodilo. Skozi špranjo pod vrati se je v učilnico pritihotapila podgana. Čisto tiho se je približevala učiteljici, ki pa ji te vrste živalce niti malo niso bile pri srcu. Ko je zagledala podgano, se je tako močno prestrašila, da je skočila na mizo in ostala na njej toliko časa, dokler podgana ni zbežala iz razreda. To pa je trajalo kar nekaj časa, saj je bila podgana kar potrpežljiva.

Matej Maver, 7. b

Moja babica je živela v zelo revni družini, zato si ni mogla privoščiti, da bi hodila smučat na urejena smučišča, vendar pa so bili njeni starši zelo iznajdljivi in so ji naredili smučišče z vlečnico. Oče je v svoji delavnici našel žago, ki jo je obnovil in namesto verige vstavil vrv. Babica se je vsak dan s svojimi prijatelji spuščala po smučišču. Nekega dne pa si je pozabila speti lase in ko se je držala za vrv vlečnice, so se ji lasje zapletli okrog vrvi. Bila je že zelo blizu žage. Kričala je na pomoč in na srečo so jo slišali in rešili.

Anja Gorta, 7. b

Moja babica je živela in odraščala v majhni kmečki družini z bratom in sestro. Bila je najmlajša. Živel so v majhni leseni kmečki hiši s slamnato streho. Na tleh ni bilo parketa ali ploščic, tako kot danes, ampak so bile lesene deske. Vodovoda še niso imeli, vodo so v vedrih prinesli iz vodnjaka, ki je stal na dvorišču. Greli so se tako, da so zakurili krušno peč, v kateri so pekli kruh, razne zavitke in druge jedi. Otroci so najraje spali kar na krušni peči, da jim je bilo dovolj toplo. Posode ni bilo veliko. Jed se je postregla v eni veliki glineni skledi, iz katere je jedla vsa družina. Oblačil so imeli zelo malo, sešila jih je kar mama sama. Toplih oblačil jim je primanjkovalo zlasti v zimskih dneh. Dolgih hlač deklice v tistih časih niso nosile.

V hribovitem območju Haloz so imeli malo obdelovalne zemlje. Da otroci niso bili lačni, so morali iti na delo k bogatejšim kmetom.

Povedala mi je, da takrat niso imeli televizorja, zato so otroci veliko časa preživeli skupaj. Ljudje so se zbirali na vasi ob cerkvi in ob vikendih na veselicah. Ko so bila na vrsti kmečka opravila, je pomagala vsa družina, pa tudi sorodniki in prijatelji. Tudi babica je morala pomagati pri hišnih in kmečkih opravilih. Igrače so si izdelali iz lesa in starih cunj. Spomladi in jeseni je pasla krave. Najlepše je bilo jeseni, ko so se zbrali vsi otroci iz vasi in zakurili ogenj ter pekli krompir in koruzo. Lovili so se in skrivali po grmovju, tako da so na koncu kar pozabili na pašo. Včasih so

jim krave ušle na njive, kjer je bila koruza, repa in drugi pridelki. Zvečer, ko je bilo treba iti domov, so jih komaj našli. Starši so bili zelo jezni.

Vojnih dni se ne spominja prav dobro, ker je bila takrat še zelo mlada. Spominja pa se, da so bili takrat zelo težki časi. Večkrat je bila lačna. Hrane ni bilo dovolj. Oče in starejši brat sta morala v vojsko in zelo ju je pogrešala. Doma sta ostali mama in njena sestra. Primanjkovalo je moških rok, da bi si lahko pridelali dovolj hrane za življenje. Zelo je bila vesela, ko sta se oče in brat živa vrnila domov. Otroštvo je bilo težko, vendar se ga rada spominja.

Kaja Korez, 7. b

BEREMO ...

Veronica Roth: RAZCEPLJENI (trilogija)

Imate radi napete, pustolovske knjige? Akcijo in bojevanje? Ali raje ljubezenske romane? Vam je všeč znanstvena fantastika?

Veronica Roth je vse to povezala v osupljivo zgodbo v treh delih. V njej vam predstavlja presunljivo vizijo prihodnosti, ki je še dolgo ne boste pozabili.

KRATKA VSEBINA PRVEGA DELA:

V prvem delu spoznamo Beatris Prior, najstnico, katere življenje se precej razlikuje od našega.

Vse do svojega šestnajstega leta živi v ločini nesebičnih Asketovm, potem pa mora na Obredu odločitve izbrati, kakšne vrste človek želi postati. Izbira lahko med nesebičnimi Asketi, med katerimi je

odrasla in katerim pripada tudi njena družina, pogumnimi Herosi, vedoželjnimi Eruditi, odkritosrčnimi Veritisti ali ljubečimi Agapejci.

Vsaka ločina od svojih pripadnikov zahteva določeno razmišljanje in vedenje. Beatris je neodločena do zadnjega trenutka, ko se vendarle odloči in svojo kri poškropi na cvrčeče oglje sebičnih in pogumnih Herosov, čeprav ji je jasno, da pravzaprav ne ve, kam sodi. Sposobnostni testi so ji namreč pokazali, da je Razcepljena.

Razcepljenim možgani delujejo drugače, niso omejeni samo na en način razmišljanja in to je za vodje posameznih ločin nevarno, saj jih ne morejo imeti pod nadzorom. Zato je varneje razcepljenost prikriti ... dokler se da.

Simona Babnik, 8. a

~~1~~ 2 3 4 ~~5~~

~~1~~ 2 3 4 ~~5~~

~~1~~ 2 3 4 5

T = S

REŠITEV: _____

Nejc Pustotnik, 5.c PŠ Dolsko

O

e

~~1~~ ~~2~~ ~~3~~ ~~4~~ ~~5~~ 6 7 8

4

1 2 3 ~~4~~ ~~5~~

1 2 3 ~~4~~ ~~5~~

L = I

~~1~~ ~~2~~ ~~3~~ ~~4~~ 5 6

J = T

1 2 ~~3~~

REŠITEV: _____

Sabina Huskič, 5.c PŠ Dolsko

SKRIVNOSTI ...

V osmih razredih smo brali pesniško zbirko Skrivnosti, ki jo je napisal Niko Grafenauer in ugotavljali, kakšne skrivnosti imamo sami. Te so lepe in tudi manj lepe, vesele in žalostne ...

Ana Kiršič Resman, 8. b

SKRIVNOST

Zame je skrivnost nekaj, česar ne poveš nikomur, niti svojim najbližjim. Je nekaj, kar tiči v tebi in te muči, ker bi rad to nekomu povedal, ampak ne moreš, ker veš, da ti ne bo mogel pomagati ali pa te ne bo razumel.

Brina Meden, 8. A

SREČA

Najbolj me osrečuje, ko v šoli dobim dobro oceno ali kakšno pohvalo. Srečen sem tudi, ko imamo kakšno praznovanje in se pri nas zberejo vsi sorodniki. Takrat vidim, koliko ljudi me ima rado. Lepo je biti srečen v življenju.

Urban Hudoklin, 8. a

SAMOTA

Samota je v današnjem svetu prisotna tako pri otrocih kot pri odraslih, vendar pa večina osamljenih tega ne kaže navzven.

Tudi v naši soseski živi gospa, ki je zelo osamljena, saj jo sorodniki le redko obiščejo. Kadar jo srečam na cesti, jo vedno pozdravim ter ji namenim nekaj prijaznih besed, česar je vedno zelo vesela. Zavedam se, da ji to veliko pomeni ter da ji tudi s kratkim pogovorom lahko popestrim dan. Včasih je potrebno le par besed, da človeku polepšaš dan, še posebej, kadar mu s tem pokažeš, da ti je mar.

Ina Simič, 8. c

SLAST

Ples je lahko tudi slast življenja. Lahko se sprostiš in pozabiš na vse slabe stvari, ki se dogajajo ter si odpočiješ od vsega. Ko plešeš, pozabiš na to, kje so meje, pozabiš vse, kar te muči. Ples je užitek brez meja. Počneš lahko, kar želiš. Ni pravil, ni mej, samo ti in tvoj ples. Z gibi lahko pokažeš tudi svoje razpoloženje.

Klara Kalinič, 8. b

JAZ

Biti zagledan v svoj jaz pomeni, da misliš samo nase in na svoje dobro. Misliš, da si najboljši in si pomembnejši od ostalih. Prepričan si, da imaš vedno prav in čeprav ugotoviš, da se motiš, še vedno trdiš svoje. Nikoli ne poslušаш drugih in zaradi tega lahko izgubiš vse svoje prijatelje.

Žiga Doblekar, 8. c

STRAH

Sem velika »boječka«. Kot majhna deklica sem se bala ogromno stvari in večino se jih še danes. Ne maram »žužkov«, še posebno

se bojim kobilic in ščurkov. Gnusijo se mi njihove tipalke in noge, nekatere žuželke pa zraven proizvajajo še cvileč zvok. Bojim se čudnih starih moških, višine, majhnih prostorov in smrtnih bolezni.

Ana Kiršić Resman, 8. B

KRIK

Vsem ljudem bi kriče povedala, da smo vsi pomembni in imamo pravico, da smo svobodni, zato naj se vse vojne končajo. Moramo biti prijazni drug do drugega.

Lucija Grilj, 8. b

ČAS

Veliki filozof je nekoč dejal: »Vsi imamo na dan razpolago 24 ur in nekaj sekund časa. Od nas pa je odvisno, kako jih uporabimo.«

Že to, da čas merimo, nas časovno utesnjuje. Ko si postavljamo časovne cilje, sami sebi postavljamo časovne okvire in se časovno omejujemo. Zato je edini način, kadar je to v tem drvečem svetu sploh mogoče, da si ustvarimo brezčasni mir v svojem svetu, svetu, ki nas sprošča in razpoloži, časovnost pa zabriše, a čas žal vseeno teče.

Nik Pavčnik Pintar, 8. b

SVOBODA

Mislim, da smo svobodni, vendar ima svoboda tudi meje, kajti drugače bi vladal nemir in zmeda, zato so na svetu pravila, da se po njih ravnamo in jih upoštevamo, da nam je lepše.

Nika Ljubič, 8. c

LJUBEZEN

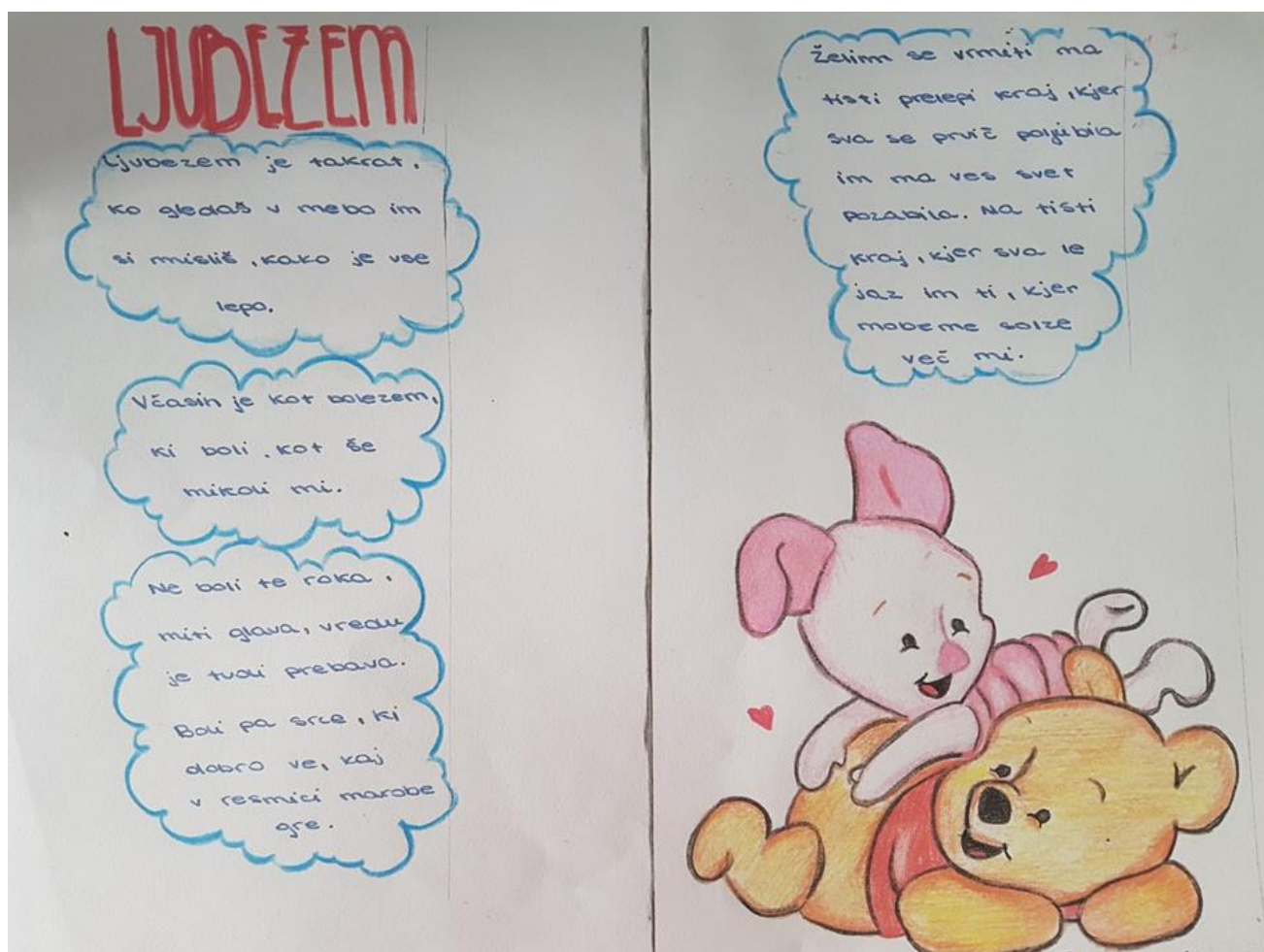
Ljubezen je kakor bolezen,
ko enkrat pride, nikoli ne odide.

Ljubezen je lepa kakor šop cvetočih rož,
kadar izgine,
boli, kot da bi nekdo v srce zasadil nož.

Ljubezen je očem nevidna,
svetla kot zvezda
in sladka kot med.

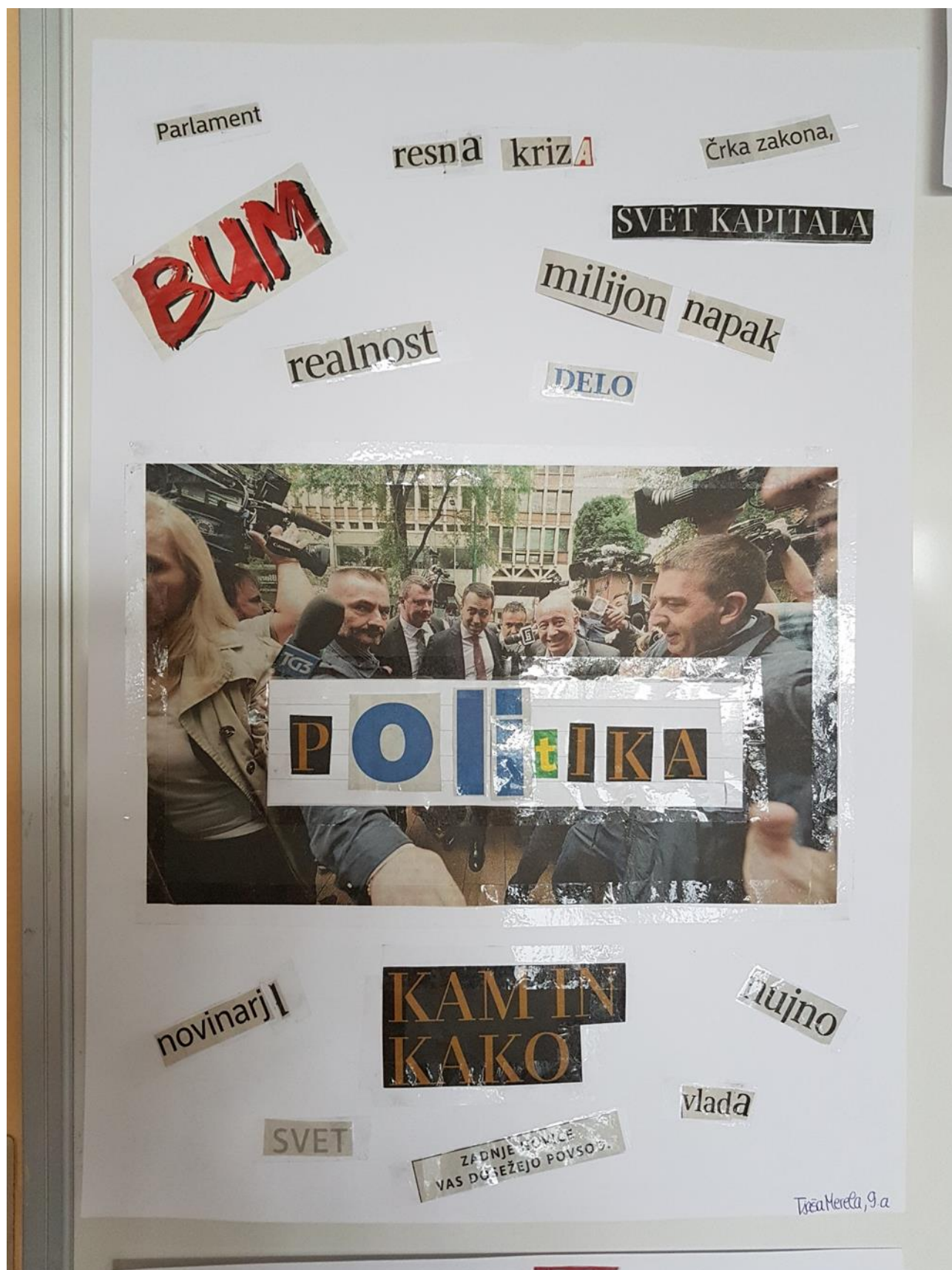
Vendar ljubezen lahko tudi boli,
kadar le pri enem tli.
Zakaj bi torej tvegati, da boli?
Zato, ker brez ljubezni
živeti vredno ni.

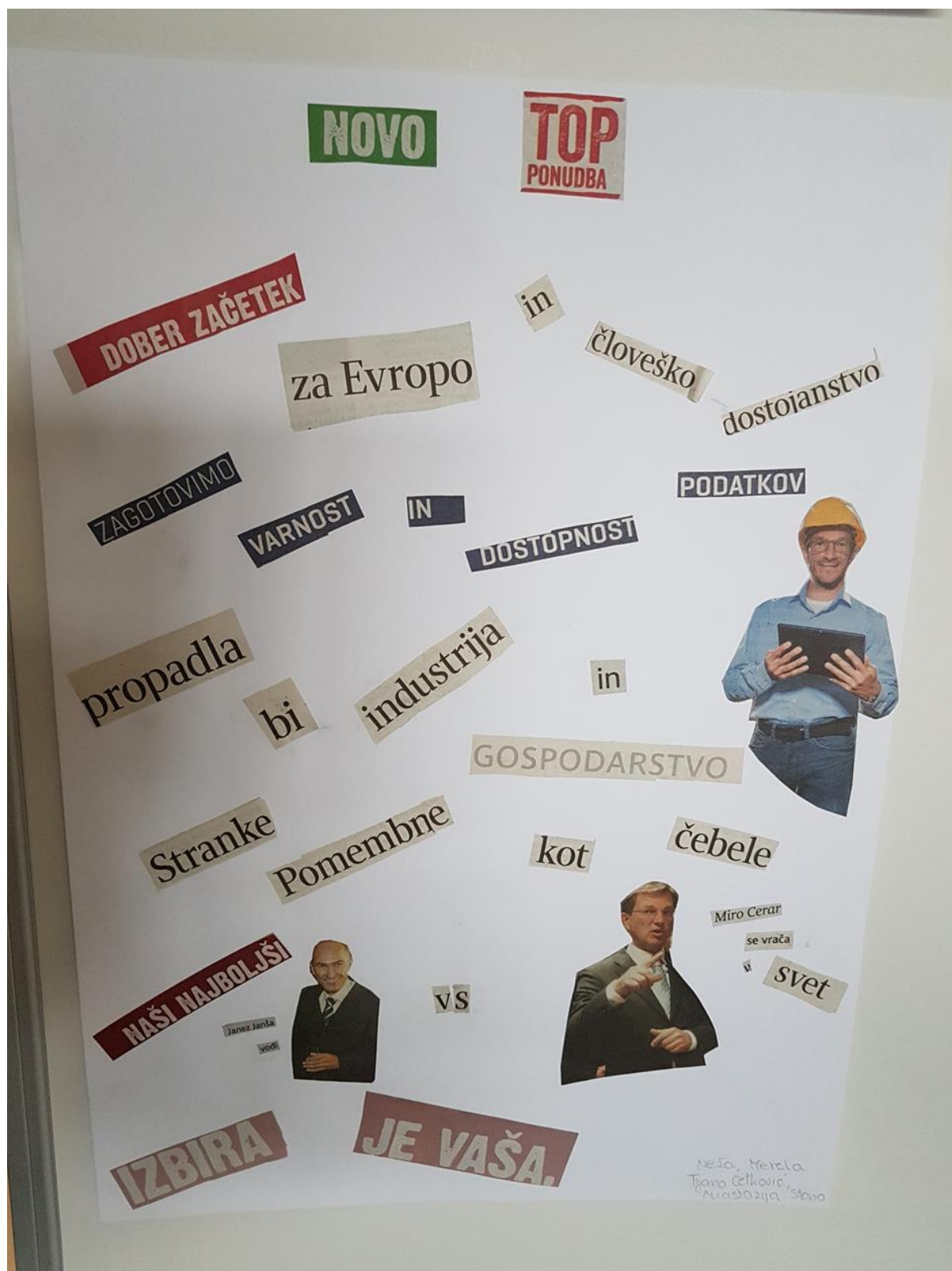
Urban Hudoklin, 8. a

Tinkara Oberstar, 8. c

V 9. razredu smo spoznali Kons 5 Srečka Kosovela. Prelistali smo časopise in ustvarjali ...

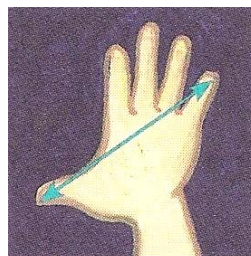

1 2 3 ✓

~~1~~ ~~2~~ 5 3 4 ✓

1 2 3 4 ~~5~~ ~~6~~

REŠITEV: _____

Jan Verbič, 5.c PŠ Dolsko

~~1~~ ~~2~~ 3 4 ~~5~~ ~~6~~

1 2 ~~4~~ 3 5 ~~6~~

~~1~~ 3 2 ~~4~~ 5 ~~6~~ ✓

REŠITEV: _____

Ema Žvanut, 5.c PŠ Dolsko

1 2 3 ~~4~~

3 4 ~~1~~ ~~2~~

~~1~~ 2 3 ~~4~~ ~~5~~ 6 ~~7~~ ~~8~~ ~~9~~

~~1~~ ~~2~~ 3 4 ✓

E = A

REŠITEV: _____

Šole po svetu - zasebna šola v Keniji

Selimo se v Kenijo, obmorsko državo v zahodni Afriki, deželo savan, divjih živali, levov, nosorogov in še mnogih zveri. Čeprav Kenija velja za gospodarsko najnaprednejšo državo v Vzhodni in osrednji Afriki, tam skoraj 40 odstotkov ljudi živi v revščini. V zasebni kenijski šoli pouk obiskujejo otroci tudi po zaslugi denarne pomoči iz Slovenije.

Sobota ob sedmih zjutraj je za Yen, Kelio in Matildo navaden šolski dan. Sedijo v klopeh, v zvezke s pisali, ki so jih nakupili tudi s pomočjo dobrotnikov iz Slovenije, pišejo zapletene enačbe. Po prvi uri pa je čas za zbor. 200 učencev, starih od dve do štirinajst let, zapoje himno in zmoli. Vsak po svoje. Večina je kristjanov, nekateri otroci pa so muslimani.

Za eno šolsko leto morajo starši plačati 150 evrov. Toliko zelo težko zaslužijo, zato se lahko po navadi šola le en otrok v družini. Ker je šola zasebna, je pouk kakovostnejši kot v javnih šolah. V razredu je le petindvajset učencev, tako fantov kot

deklet. Učna ura v tej kenijski šoli traja le štirideset minut, pouk pa poteka do petih popoldne.

Enkrat na mesec učenci pišejo preizkus znanja iz petih predmetov. Pisanje testov traja kar ves dan, na enem je kar petdeset vprašanj. Dan v šoli je lep tudi zaradi kosila, kar je za nekatere edini dnevni obrok. Po navadi se na jedilniku znajde riž s fižolom ali sima - nekakšna polenta.

In ko je po urah matematike, angleščine, domačega jezika - kisvahelij, naravoslovja in družboslovja konec šolskega dne, se deklice zavedo, kako pomembna je izobrazba, da lahko potuješ po tujih krajih in v svetu nekaj veljaš.

(Povzeto po Infodrom)

Lara Smodiš, 6.a

Postali smo pesniki ...

DAMA LAMA

Vesela lama,
oblečena kot dama,
hodi po cesti,
želi si sesti.

Z dolgo obleko,
barve kot mleko,
opazuje ljudi
In se jim smeji.

Ti ljudje smešni
na moji desni,
živijo brez dlake
kot brez napake.

Kako jih ne zebe
brez dlake debele?
Kako se zadržujejo,
da ne pljunejo?

Urban Bučar, 7. b

LISICA

Nekoč živel je lisica,
njeno ime bilo je Mica,
Vsak dan bila je zvita,
saj kradla je kot pribita.
Nekega dne ukradla je zlato
in pobegnila na goro,
kjer si je zgradila hiško
In za večerjo pojedla miško.

Naslednji dan imela je obisk.
Prišla je ven,
ko je zaslišala pisk.
Vse živali so se zbrale
in na ves glas kričale.

Lisica hitro je ugotovila
in se v mišjo luknjo skrila.
Od takrat je niso več videli,
Zlato so vzeli
in nanjo čisto pozabili.

Anja Gorta, 7. b

ŠPORTNICA MRAVLJA

Mravlja se je odločila,
da se bo športu posvetila.

A žal že na prvi tekmi
si nogo je zlomila.

Bila je žalostna zelo
in tudi bolelo je hudo.

To trajalo je mesec dni,
Da mravlja nabrala je moči
in se spet športu posveti.

Alja Smrekar, 7. b

NESRAMNA KRAVA

Mu, mu, krava muhasta,
pomukala mi je hlačke,
hlačke je mačka zgrizla,
zvezek in copatke pa pojedla.

Ti nesramna, mukasta krava,
ne maram je več.
Naj se gre solit,
nikoli več se z njo nočem igrati.

Ti nesramna, mukasta krava.

Zala, 5.b

BELKI

ŽIRAFKA

V divjini se je izgubila
žirafa po imenu Mila.
Če se mogoče ni skrila,
ker se tisti dan ni umila.

Mogoče na potep je šla,
mogoče na zabavo.
Tam z levom je zgubila stavo,
potem pa srečala je kravo.

Krava ji je mleko dala,
Mila ga je spila.
Potem pa v deko se zavila
in se zbudila,
ko je budilka zazvonila.

Anže, 5.b

Siva ušesa, dolgi brki, bela dlaka,
ali je to mogoče sraka?
Ne, ne to pa že ni prav,
ta žival boji se krav.

To nič čudnega ni,
saj krav se bojijo vsi.
Čeprav tako majhen si,
pa vseeno miška se te boji.

To uganiti ni težko,
da moj mucek Belko je to.
Vsak dan pričaka me doma,
ker rad se crklja.

Potem se posladka
z dobrotami, ki jih že pozna.
Kadar me pa ni,
pa vse prespi.

Nik, 5.b

DORA

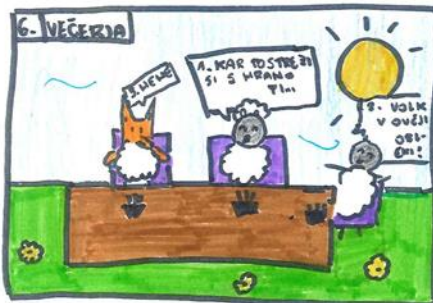
LINA
KADUNC

IN TAFI

Lina Kadunc, 7. a

Kaj je Pičilo Ovce

Katarina Bavdek

MALI OGLASI

Razmišljali smo, kaj bi lahko prodali, kupili in zamenjali ...

Zamenjam nov, še nerešen **delovni zvezek za slovenščino** za rešenega.

www.DZ.slovenscina@zamenjava.si ali
123/456-789

Simon Jerina, 6. a

Prodajam rabljene črne čevlje NIKE AIRMAX. Čevlji so zelo dobro ohranjeni, manjkajo samo podplati. Zraven vam podarim še nove vezalke. Cena: 20 €

Smrdeče.diseče@gmail.com

Gašper Zapušek, 6. c

Po simbolični ceni prodajam čisto malo rabljen in uničen planet Zemlja. GRATIS dobite še vsa zemeljska živa bitja. Če ste na tesnem z denarjem, vam ga tudi podarim.

Resni kupci pokličite med eno in tretjo zjutraj na XAW AXP MWW ali pišite: xyoup.muzaki6siyo.xw (morda vam ne odpišem takoj, saj ne živim na Zemlji)

Zala Kontelj, 6. c

Prodajam sošolca. Je dokaj dobro ohranjen, a zelo tečen. Ponujam ga za le 50 €. Če želite izvedeti več, pišite na: prodajam.sosolca@gmail.com.

P.S. Denarja ne vračam.

Tadej Babnik, 6. c

Prodajam mamo. Zanj moraš odšteti le 5 €. Stara je 40 let (videti je starejša). POZOR! Je že malo rabljena in zelo stroga. Poleg mame v paketu pošljem še priročnik, kako z njo ravnati. Ker tehta 200 kg, ti jo bom, če živiš blizu, pripeljala z bagerjem, lahko pa jo pošljem tudi po pošti. Če si iz Ljubljane ali okolice, jo lahko dostavim do Mercatorja 12, Smetanova ulica, Ljubljana – za smetnjaki.

Pokličite na: 040/006-992

Livija Smrkolj, 6. b

Kupim učiteljico ali učitelja, ki ne daje domačih nalog! Pričakujem, da ne bo zahteval, veliko od učencev: da nam ne bo treba pisati in malo delati. Zanj ponujam 3.000 €.

Telefon: 030/393-787

Enej Lovše Veber, 6.b

LAŽEŠ KOT PES TEČE!

Karla Jerman

SVINČNIK

Svinčnik, svinčnik,
je pravi krivičnik,
saj se hitro izrabi
in to hitro pozabi.

Tisti, ki z njim piše,
lahko tudi kaj nariše.

Svinčnik je iz lesa,
prodaja se kot iz mesa.

Christian, 5.b

GRADNJA

Nekega dne je bila pekarna po imenu
Cvetka,
bila je uspešna,
ampak sesula se je trinajstega petka
in ruševina je bila smešna.

Začeli so graditi novo,
to prelepo ustanovo.
Ampak ni šlo vse po načrtih,
saj bilo je nekaj delavcev sprtih.

Pek ni bil zadovoljen z gradnjo,
zato je rekel: dam Vam priložnost zadnjo.
Delavci ga niso slišali
in svojo pravo plat pokazali.

Pek je Cvetko zgradil sam,
delavci niso vedeli kam.
Pek sam pri sebi si je rekel:
zdaj pa sam bom pekel.

Christian, 5.b

KRUH

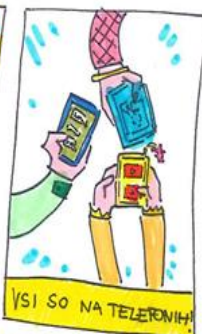
Kruhek dober je,
zato se vsak dan je.
Včasih so pekli ga doma,
zdaj se kupit v trgovini da.

Mnogo vrst je kruha
in lepo se duha.
Je koruzni, ajdov, pirin,
čebulni, pisan, črni, beli.

Mama ga včasih speče,
pa nam nič ne reče,
kak recept ima,
saj nam ga iz rok ne da.

Kupiš ga lahko,
le denar se zasluži težko.
Treba ga je spoštovat
in ga z ljubeznijo dajat.

Janže, 5.b

Rime in pesmi v tujih jezikih

NEMŠKE IN SLOVENSKE RIME

Opa se v bazenu kopa, medtem pa Dingo z njim igra bingo.
Janezek dobi zwei in ga prime Polizei.
Janezek postane lenuh in v zaporu bere Buch.
Za zajtrk dobi Schokolade und Limonade.
Opa pride iz bazena in na poti v zapor na tleh najde Fisch in miš.
Spomni se na pesem Prima se rima.
Janezka reši iz zapora, saj je tam nočna mora.
Janezek ugotovi, da Mutti sigurno kaj sluti, še posebej ko v Haus vidi Maus.
Misli, da je dober Schüler le tisti, ki ima prazen Füller.
Njegov prijatelj je Pamž, a obožuje Orange.
To ve vsak, ker misli, da zna fliegen und im Bett liegen.
Njegov Hamster je gangster, Hund nima Mund, njegov Schwein je v bistvu mein
in Katze nima ene Tatze.

Izak Rabič, 5. B

SUMMER SONG

I feel like I'm happy.
I feel like I'm free.
I feel like I'm where
I belong to be.

Summer is here.
No more school.
All troubles are gone.
It's time to enjoy.

Let's go to the beach.
Let's go out, to the sun.
Let's be together
And have fun.

Tjaša Merela, 9.A

DA FOOD

Food is my bae
And so are you.
When I see you with food
I say: Can I have some, too?

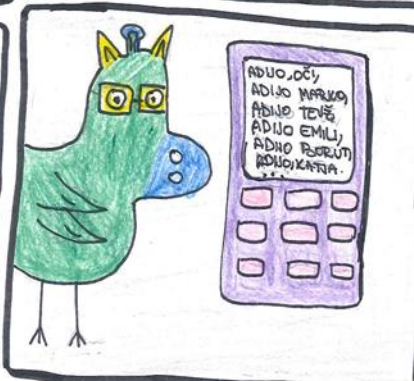
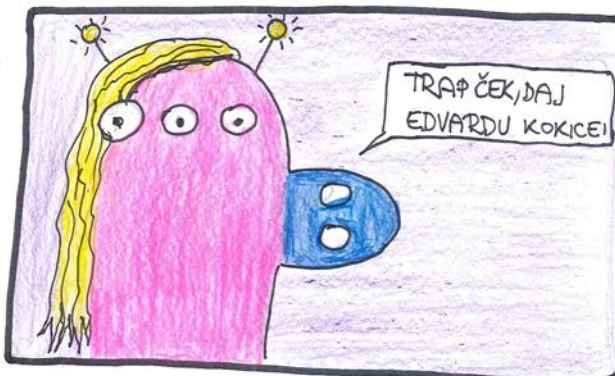
Food is amazing
When life gets you down.
Eat some and you'll feel better.

Food is like oxygen.
We want it.
We love it.
We need it.

It doesn't matter if
It's an apple, a cake or a steak.
I like food in any form or shape.

Maja Povirk in Urša Škarja, 9. A

MISLEČI OSEL

Drage učenke, dragi učenci! Uživajte med počitnicami, veliko se zabavajte in igrajte. Napolnite si baterije, da boste v jeseni veseli in polni energije sedli v šolske klopi!

MOJ PRVI ŠOLSKI DAN

Ko sem z mami in očijem na prvi šolski dan prišla do šole, me je bilo zelo strah. Skrbelo me je, da bo v šoli hudo in da bodo učiteljice stroge. Težko mi je bilo, a morala sem iti.

Šli smo v telovadnico, kjer je bil sprejem s kratkim nastopom starejših učencev. Po sprejemu sta mami in oči ostala na predavanju, mi prvošolčki pa smo odšli v učilnico, ki je bila zelo lepa. Učiteljica nam je prebrala pravljico. Nato smo šli na malico, jedli smo torto. Tudi mami in oči sta bila z mano. Potem sta odšla domov.

V šoli nismo imeli dosti dela, zato smo se igrali vse do kosila. Kosilo je bilo naravnost okusno. Potem smo šli ven in se igrali tudi s starejšimi šolarji. Ko smo se nadihali svežega zraka, smo šli noter.

Prvi dan nismo dobili nič za nalogo, zato smo se igrali in se zabavali. Bila sem zadovoljna. Začeli so prihajati starši, otroci pa niso hoteli iti domov. Ko so me prišli iskat starši, tudi jaz nisem hotela oditi domov. A potem sem šla, saj sem vedela, da se bom še vrnila.

Spoznala sem, da šola ni čisto nič huda stvar in da učiteljice niso stroge, ampak nasprotno – zelo prijazne. Še danes rada hodim v šolo.

Maruša Šimenc, 5. c PŠ Dolsko

File

